КНИГА ПЕРША

Заборонена алхімія

СТЕЙСІ МАК’ЮЕН

СТЕЙСІ МАК'ЮЕН

Заборонена алхімія

A Forbidden Alchemy

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: A Forbidden Alchemy, Stacey McEwan.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Пролог. Ніна

Своє ім'я я дістала від мертвої канарки.

Мої пологи збіглися з обвалом на сусідній шахті, наймасштабнішим обвалом, який знав континент Белаверська Траншея. Усіх 104 чоловіків у тих тунелях поховало живцем, крім одного, мого батька, який дивом виринув із куряви з задушеною канаркою в руці.

Батько залюбки розповідав цю історію, коли віскі його вмовляло, а це траплялося часто. «Чув, як ця падлюка гепнулась з жердини, їй-бо! Вона ж увесь час, бляха, горланила, бач? Ні на мить не вгамовувалась. Назвав її Каранина, на честь тієї співачки, знаєш, о тієї? Тільки вона замовкла, я й просік, що шось не так. А тоді вся ця хрінова шахта як почне сипатись під ногами. Ледве до світла дошкандибав». Тут Флетчер Герроу показував на мене. «Приходжу додому, а там моя дівчинка народилась! То ж доля, бач? Бог придушив ту канарку, щоб я міг Ніну на власні очі побачити!»

Якусь мить він усміхався, згадуючи новонароджену мене, а потім згадував тих 103 похованих чоловіків і змовкав. Мовчання переходило в гнів. Гнів вимагав віскі.

— Хрінові шахти, — бурмотів він. А тоді: — Хрінові *франти* у своїх хрінових пишних мантіях. — І, ніби слова були вибухові, інші ремісники, яким би ремеслом вони не жили, займалися, мов сірники.

Усі разом вони пригортали свої кухлі й проклинали нещасливу долю. Спершу звинувачували голову Палати, потім усіх лордів, потім усіх митців за те, як склалося їхнє життя.

У світі були лише два сорти людей, і я знала це ще до того, як навчилася говорити. Були такі, як мій батько, що чесно працювали. Ремісники, яким платили кричуще мало за довгі дні в шахтах, на фабриках, на фермах. А ще були митці: щасливчики. Франти з вищого товариства з їхньою магією.

— І хто сказав, що вони можуть більше за нас, а? — Це якийсь інший п'янчуга. — Сидять собі в гарних хоромах, і слуги, і все таке.

— Божі шльондри, — казав хтось. — Якби мені Ідія з'явилася, я б їй святу глотку голими руками стиснув.

Але Свята донька Ідія, ймовірно, десь угорі реготала. Митці були в Белавер-Сіті, за милі й милі звідси. А що ж до цих чоловіків, то їхня доля ніколи не зміниться. Її визначили для них ще в дитинстві, коли їх посадили на потяг до того вигадливого міста, коли вони молилися Ідії й ковтали розчин, що мав показати, чи живе в них магія, чи вони більше придатні для служби десь на околицях континенту, де потіють, стогнуть і час від часу гинуть похованими живцем.

Зрештою хтось надто різко ляпав язиком або жбурляв склянку, і фараони виволікали його надвір та садили на нічдві за ґрати, але цим їхній бунт і вичерпувався. Тут не було з ким воювати, окрім одне одного.

А й справді, хто міг би підняти руку на тих митців, у чиїй крові магія? Точно не ця жалюгідна зграя.

Я пирхнула зі свого барного стільця, уявивши, як ці роздуті квочки хитаються назустріч мисткині в синій мантії з белаверським клеймом. Шансів у них не було б жодних.

— Ніно, — сказав батько, лише тепер згадавши, що я тут. — Іди-но додому. Скажи мамі, хай розігріє вечерю. Я скоро.

Мами вдома не буде. Її не було вдома вже кілька років. Але віскі мав свою магію. Лишалося тільки кивнути.

Я бігла босоніж по ґрунтових дорогах усю дорогу, перестрибувала через смердючі стоки й розсипаний вугільний пил. Зупинилася лише тоді, коли надійно опинилася за дверима нашого двокімнатного помешкання. Тоді видихнула скаррійський сморід і з поколюванням у долонях підійшла до писарського закутка.

Писарський закуток зазвичай складався з письмового столу й стосів пергаменту в очікуванні. Митці-писарі були джерелом усього листування в Белаверській Траншеї. Континенту з митецькою магією не потрібні ні кораблі, ні потяги, ні птахи для пересилання вістей, коли писарі можуть наносити чорнило на сторінку за багато-багато миль самою лиш думкою.

Повідомлення від писаря мало особливий звук. Пергамент у писарському закутку ледь помітно шурхотів, лунало лагідне дряпання, а нутрощі стискалися. Хто присилає вістку? Яку новину принесе чорнило?

Мама, думала я. *Цього разу це буде від мами.*

Ніколи не було.

Наш писарський закуток був не так закутком, як щілиною між котлом і лавою. І не так письмовим столом, як старою колодою для рубання, поставленою на ослін. Стіс пергаменту, що чекав, по краях закручувався.

Я мліла цілий день від бажання сидіти біля нього, і не тому, що чекала листа від матері. Я вже була старша. Давно минув час, коли я ревіла за нею. Ні, цієї ночі я чекала на лист куди важливіший.

Я уявляла, що кожна дитина дванадцяти років сидить так само, як я, схилившись над пергаментом і чекаючи писаря, який сидить за сотні миль і виводить їхні імена та адреси по черзі. Знову і знову я переконувала себе, що пергамент ворушиться, що починає проступати цятка чорнила, але минали години, а пергамент уперто лишався чистим.

О півночі годинникова вежа пробила своє застереження, батько ввалився в двері й гепнувся обличчям на свою койку. Ні чорнила. Ні кучерявого письма.

А я лишилася біля котла, з ковдрою на плечах і широко розплющеними очима. І в самі ранні години перші шурхоти пронеслися камерою моїх грудей.

Пергамент тріснув, прокинувся.

Я зірвалася з ослона.

Слова розгорталися з нічого.

> ЗА НАКАЗОМ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ БЕЛАВЕРСЬКОЇ ТРАНШЕЇ
>
> Адресат: міс Ніна Герроу
>
> з
>
> 348, Коблер і Брам, ряд 5, Скаррі.
>
> 23 вересня 1892 року всі діти, народжені дванадцять років тому, відтепер викликаються до Белавер-Сіті та Національної палати митців для проведення 535-ї церемонії відкачування згідно з нижченаведеними статтями 2, 3, 6 і 18 Національної конституції Белаверської Траншеї.
>
> Хай живе Белавер.

>
> 2. Кількість ідію
>
> Для пробудження природженого права на магію діти чоловічої статі у віці дванадцяти років зобов'язані вжити одну унцію розчину ідію. Наслідки цього становитимуть юридичний статус магії особи, і її буде безповоротно визнано митцем або ремісником.
>
> 3. Квота ідію
>
> Громадянин з офіційним митецьким клеймом має право на пайок в одну унцію розчину ідію двічі на рік.
>
> 6. Освіта
>
> Кожній дитині буде запропоновано затверджену навчальну програму. Ті, кого визнано митцями, навчатимуться в Національній школі митців. Ті, кого визнано ремісниками, надалі здобуватимуть освіту на розсуд своїх опікунів.
>
> 18. З 469-го року відкачування діти жіночої статі у віці дванадцяти років також мають законне право вжити одну унцію розчину ідію. Наслідки цього становитимуть юридичний статус магії особи.

Розділ 1. Ніна

Наприкінці вересня я сіла на потяг.

Димар лишав за нами смуги диму, що бруднив вікна вагона, і я подумала, чи не вирушив той дим за нами з дому. Я притиснула носа до скла, розгледіла вдалині обриси Скаррі, тоді віддала містечку честь середнім пальцем і відвернулася від нього назавжди.

Вагон був напханий дітьми: дванадцятирічними, у подертих шкарпетках, з кіптявою на віях і, уявляла я, з кашею в голові. Жінки-супровідниці в довгих вовняних спідницях і з лискучими обличчями ковзали проходом, хитаючись проти інерції. Одна перехилилася через сидіння й розгладила мені мереживний комірець блузки, не глянувши мені в очі.

Вони безсило кричали на тих, хто висував голови через спинки сидінь, на хлопців, що наважувалися зняти кашкети, на дівчат, що збирали сукенки вище колін. *Сидіть як слід! Витріть носа! Опустіть рукави!* Прохання лишалися непоміченими. Діти зі Скаррі сварилися й галасували. Ми кипіли, пишалися й переповнювалися пригодою. На нас насувалося щось нове. Щось величезне, страшне й п'янко можливе.

Можливе.

Я чіплялася за це слово. Мене не захопило те саме жорстоке збудження, що й решту. Я сиділа тихо й нерухомо. Я стискала погано зшиту пачку пергаменту, її сторінки були заповнені профільними начерками та будовою рослин. Я дивилася про-

сто перед собою й бачила можливості, які малював мій мозок. Він малював мені білі мармурові стіни й чисте полотно. Накрохмалені білі блузки та геть заплямовані фартухи, просочені роками фарб, глини й вугілля. У моїй уяві простягався краєвид нескінченних дахів, де церковні шпилі й дзвіниці здіймалися так високо, що з-під самих крокв можна було побачити край континенту.

Невдовзі картини перетворилися на сни. Хаос у вагоні то відступав, то наринав. Парова скриня кашляла. Підлога торохтіла на кривошипах. Нас несло дедалі далі від усього, що ми коли-небудь знали.

Я їхала до митецької столиці й жодного разу не подумала про дім. Мені снилася лише яскрава багряна кров, що чорніла, ставши синьо-чорнильною.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/a-forbidden-alchemy/